

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXI. évfolyam 2. szám

2017. február

„Ha azonban egy házba beléptek, először ezt mondjátok: Békesség ennek a háznak!”

Lukács 10:5

Évi Jelige

„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek.” Ezékiel 36:26/a

Egyházunk 2017. Évi Jeligéje:

„Értsétek meg, mi az Úr akarata!” Efézus 5:14

Tervezett februári programjaink:

4-én, szombaton a budafoki baptista gyülekezetben lesz a 2. Protesztáns Cigánymissziós Konferencia, melyre egyházunkból, körzetünkéből is készülünk többen.

5-én, vasárnap **istentisztelet** lesz: **Bűnbocsánat és gyógyulás (Zsolt. 103,1-3)**

12-én, vasárnap **istentisztelet** lesz: **A megtérés (Ap.csel. 26,20)**

12-19. **Házasság Hete** (Pécsi programok is lesznek!)

18-án, szombaton **hajléktalan szolgálat** lesz

19-én, vasárnap **istentisztelet** lesz: **Isten vezetése (Róm 8,14-18)**

Bibliavasárnap (Aznap a Bibliakiadás céljára gyűjtünk)

23-25-ig Piliscsabán **Előjárói csendesnapok** lesznek.

26-án, **istentisztelet** lesz: **Keskeny út - széles út. Miért választanom a nehezebbet? (Máté 7,13-14)**

Rendszeres programjaink:

Szerdán 17 órakor **házcsoport** van (változó helyszínnel)

Szerdán 19 órakor **ifjúsági óra** van

Csütörtökön 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason

Vasárnap 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,

15⁰⁰ órakor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média programok

19-én ifjúsági műsor lesz a Duna Tv-n

Születésnaposoknak

A te kezedet fogva indulok el a mai napra, Uram. Engedd, hogy megtapasztaljam erődet. Segíts megtalálnom a megoldást ott, ahol a nehézségek feltornyosultak, és adj nekem nyugalmat. Segíts, hogy tekintetemet a te országodnak jeleire irányítsam.

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

A hídépítő (Pontifex)

Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők az Isten fiainak neveztetnek.
Máté 5:9

A föld felszínét a nagyfokú tagoltság jellemzi. A lakott területeket is átjárhatatlan árkok, vízfolyások szabdalják szét. Ezek lehetetlenné teszik a közlekedést, emberek találkozását és áruk szállítását. E nehézségeket hidak építésével lehet megszüntetni. A hidak lehetnek híresen szép és hatalmas konstrukciók (mint pl. a Golden Gate függőhíd San Franciscoban) és lehetnek egészen kicsik és jelentéktelenek (mint pl. egy patakon átfektetett palló). Ami közös bennük: az összekötő funkció. További közös jellemzőjük, hogy általában nem maguktól jönnek létre. Kellenek emberek, akik elhatározzák a megépítésüket, akik megtervezik a konstrukciót, és akik a terveknek megfelelően elkészítik a teherbíró építményt. A hidak fenntartása, terhelhetőségének megőrzése szintén figyelmet és erőforrások felhasználását igénylik. A hidak önmaguktól csak összeomlani tudnak. A hidat, mint metaforát már évezredek óta használja az emberiség társadalmi kapcsolatok illusztrálására. Gyakran átjárhatatlan szakadékok akadályozzák a kapcsolatot ember és ember között, a legkülönbözőbb faj-

tájú és terjedelmű emberi közösségek között, és ami az emberiség számára talán a legtragikusabb: ember és Isten között. Az emberi társadalomban fennálló szakadékok áthidalására is hidak szükségesek. Az ember és Isten közötti árkot egyetlen híd hidalja át: az emberré lett Jézus Krisztus, aki nek földre születéséről éppen a karácsonyi ünnepek során emlékeztünk meg. Nekünk keresztyéneknek legfontosabb feladatunk, hogy felhívjuk embertársaink figyelmét e híd meglétére. Másrészt, mindennapi kötelességünk, hogy hidakat építsünk ott, ahol emberi kapcsolatokban elválasztó szakadékok tátonganak.

Már az ókori Rómában, több évszázaddal Krisztus születése előtt létezett a Pontifex Maximus címmel bíró legfelsőbb pap (pons+facere szavakból képezve a legfőbb hídépítőt jelenti). Felelőségi körébe tartozott a Rómát átszelő szentnek tartott Tiberis folyón átívelő nagy hidak ügye. A katolicizmusban Damasust Róma püspökeként választották meg Pontifex Maximusnak, majd Nagy Szent Gergely pápához fűződik a Pontifex Maximus cím felvétele. Azt akarták ezzel kifejezni, hogy a pápa egyenleti a hidat ember és Isten között. Ezt a metaforát magunkra is vonatkoztatva hídépítőknél, pontifexeknek kell lennünk. Ha nem is maxumusoknak, hanem csak „pontifex minutusoknak”, akik a kis hidak építői, még ha ez a híd csupán egy patakon átvett palló is. Ezzel átjárást teremtve családtagok, elhidegült barátok, vagy a keresők és a gyülekezet között.

Adjon az Úr bátorságot és erőt az új esztendőben is e nagyon fontos naponkénti hídépítő, hídkarbantartó munkához.

SCHAUERMANN HENRIK

Van Híd

Mióta Jézus testbe öltözött,
Van Híd a véges és végtelen között.

FÜLE LAJOS

Probléma

„Háromszor kértem az Urat, hogy szabadítson meg ettől a problémámtól, de Ő azt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem. Amikor gyenge vagy, akkor jut teljességre benned az én erőm.” (2 Korinthus 12:8-9, angolból fordítva)

Mindenkinek van problémája. De gondoltál már arra, hogy Isten esetleg arra használja a problémádat, hogy megváltoztasson? Hogy formáljon? Sőt, hogy meggyógyítson?

Két éven keresztül kértem Istent, hogy szabadítson meg a jobb kezemben lévő fájdalomtól. Ahogy írok, most is érzem, hogy zsibbadnak az ujjaim, a kezem, a karom és a vállam. Az orvosok a problémát annak tulajdonítják, hogy már több, mint harminc könyvet írtam kézzel. Az évtizedek során az ismétlődő mozdulatok lekorlátozták a mozgásomat, a legegyszerűbb feladat – leírni egy mondatot egy darab papírra – kihívássá vált számomra.

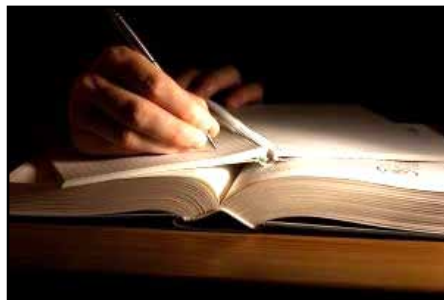
Természetesen megteszem a részemet. Tornáztatom az ujjaimat. Egy gyógytornász masszírozza az izmokat. Messziről elkerülöm a golfpályát. De leginkább imádkozom.

Jobban mondvá vitatkozom. Nem kellene Istennek meggyógyítania a kezem? Az írás az elhívásom. Ez idáig még nem gyógyított meg.

Vagy mégis? Mostanában többet imádkozom, miközben írok. Nem fennkölt imákat, hanem őszinte imákat. „Uram, segíts...” „Atyám zsibbad a kezem.” A fájdalom okozta kényelmetlenség alázatban tart. Nem Max vagyok az író, hanem Max vagyok, a fíckó, akinek fáj a keze. Azt akar-

tam, hogy Isten gyógyítsa meg a kezem. Azonban, Ő arra használta a beteg kezemet, hogy meggyógyítsa a szívemet.

Szóval, azt a problémát, amivel küzdesz, és amiért már számtalanszor imádkoztál... lehetséges, hogy Isten arra használja, hogy meggyógyítsa a szívedet?

MAX LUCADO

Az Úr imádsága

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,
és ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól,
mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.
Ámen.
(Ökumenikus megfogalmazás 1971-ből)

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy

Így kezdődik az az imádság, amellyel Jézus a helyes imádkozásra tanítja tanítványait.

Az elején tehát az a biztatás áll, hogy Istent így szólíthatjuk meg: Atyánk. Emlékezzünk vissza: a Lukácsban lévő szövegben ez a megszólítás egészen egyszerűen így hangzik: *Atya*. Feltehetőleg a Jézus által használt arameus nyelvben e helyen az *Abba* szó áll. Ez a fajta megszólítás nagyon személyes, ahogy azt a gyermekek is mondják, és hasonlóan hangzik, mint a mai *papa* megszólítás. Ez a szó tehát az Atyához fűződő szeretetteljes, családi, de mégis tiszteletteljes viszonyt is fejez ki. Így szólíthatjuk meg Istent. Jézus is így imádkozott Istenhez. Márk arról számol be, hogy Jézus éppen a halálba vezető útjára vonatkozóan az Istennel való küzdelmében a Gecsemáné kertjében így szólította meg Atyját (Márk 14:36). És a Pál által alapított gyülekezetekben a görögül beszélő keresztyének ismerik az imában alkalmazott megszólítást: *Abba, szeretett Atya (Apa)*, annak kifejezésére, hogy ők valóban Isten gyermekei.

A Mátéban olvasható megfogalmazás, amelyet a mai keresztyének használnak, az egyéni imádkozókat közösséggé foglalja össze: Isten a *mi* Atyánk. Ha ezt az imát imádkozzuk - akár közösen az istentiszteleten, akár egyedül magunkban - tudatosítsuk magunkban, hogy nem egyedül mi imádkozunk ehhez az Atyához. Másokkal vagyunk közösségben, akik

szintén Atyjuknak nevezik Istent, és ezért testvéreink ők, hozzánk hasonlóan Isten gyermekei.

Bár a *mi Atyánk* bizalomteljes megszólítás nagyfokú közelséget fejez ki, a földi apához viszonyítva azonban lényeges különbség áll fenn: ez az Atya a mennyben van. Habár olyan közel van hozzánk, hogy beszélhetünk hozzá, ugyanakkor azonban egy egészen más valóságban él. Ezt a valóságot *a mennyekben* szó jelöli. Ez a menny nem fenn van, a térnek nem az a része, amelyben a vitorlázók, a repülőgépek, vagy az űrhajók közlekednek. *A menny* itt Isten dimenzióját jelenti, amely minden földit átfog, hordoz és átjár. Aki így imádkozik, az azt mondja, hogy: „Szeretett Atyánk, aki mindent kézben tartasz és átfogsz, veled szabad beszélünk a mi korlátozott földi horizontunkból”. Ezzel kimondjuk, hogy ismerjük az Isten és köztünk fennálló végső távolságot, amely számunkra, emberek számára üdvös és szükséges. Ez azonban egyúttal azon a mély bizalmon alapszik, hogy Istenünk nem egy megközelíthetetlen princípium, hanem egy élő partner, aki szeret minket, és javunkat akarja. A Miatyánk tehát mindjárt azzal a meghívással kezdődik, hogy mindenben bízzuk magunkat Istenre, ahogyan a kis gyermek bízza magát az édesanyjára és édesapjára. (Folytatás a következő hónapban)

WALTER KLAIBER: „BESZÉLGETÉS ISTENNEL” CÍMŰ
KÖNYVÉBŐL - FORDÍTOTTA SCHAUERMANN HENRIK

A szeretet lelke

Egy Észak-olasz városka templomában tartott egyházzenei áhítatunk után meghívtak bennünket a plébánia ebédlőjébe egy kis szeretetlakomára. Már az első percekben feltűnt, hogy a finomságokat felszolgáló férfiak és nők nem csak hozzánk nagyon kedvesek, hanem egymáshoz is. Miközben barátságosan kínálgattak bennünket, össze-össze néztek, és egymásra mosolyogtak. Látszott rajtuk, hogy jól ismerik, és nagyon szeretik egymást. Egyre erősebbé vált bennem a meggyőződés, hogy ezek az emberek nem alkalmi segítőtársak a plébánián, hanem összetartoznak, bizonyára valamilyen közösség tagjai. Rákérdeztem

„Igen - válaszolta a megkérdezett, harminc év körüli férfi - mi egy közösséghez tartozunk.” Elmondta, hogy hetenként összejönnek, együtt imádkoznak és olvassák a Szentírást, a mindennapi életben is segítik egy-

mást, a plébánián pedig együtt vállalnak különféle szolgálatokat, mint ma este is. Olaszos lendülettel magyarázott, de mikor azt kérdezte, hogy a közösségük mikor alakult, zavarba jött. „Sajnos a pontos dátumot nem tudjuk... Valamikor 1340 táján...” Elállt a lélegzetem. Azt tudtam, hogy a középkorban Európa szerte virágzó laikus közösségek működtek, de azt nem gondoltam volna, hogy ezek közül valamelyik - átvészelve az évszázadokat - ma is létezik. „Mi a neve a közösségnek?” - kérdeztem elképedve. „Comunità dello Spirito Santo - Szentlélek közössége” válaszolta a férfi különös mosollyal, de akkorra már ott álltak körülötte a társai is. Meg akartam kérdezni tőlük, hogy mi tartja össze évszázadok óta ezt a csodálatos közösséget, de aztán nem kérdeztem semmit. Láttam az arcukon, hogy mindegyiküket betöltötte a Szeretet Lelke.

DOBOS LÁSZLÓ „PÁRBESZÉD A KERÉKPÁRRÓL” CÍMŰ
KÖNYVBŐL

Égő szövétnek

Uram, szövétnek akarok lenni,
Világítani gyertyaként
Azoknak, kiknek szívében,
Még él egy szikrányi remény.

Uram, szövétnek akarok lenni,
Melyet nem rejt véka alá senki,
Melynek fényében az emberek
Megtanulják egymást szeretni.

Égő szövétnek akarok lenni,
Melegíteni egy élten át,
Hogy a megdermedt szívek
Megtalálják végre a Golgotát.

Uram, – ha életem mécse kialszik,
Pályafutásom véget ér,
Legyek én is olyan szövétnek,
Mely elégett másokért.

ANTAL FERENC

Nincs kárhoztatás

„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8:1-2)

„Tudnom kellett volna. Minden jel arra mutatott, hogy nem ő a megfelelő férfi számomra” – panaszkolta nekem Cindy két év fájdalmas házasság után. Férje fizikálisan és verbálisan is bántalmazta, majd elhagyta őt egy másik nő miatt. Most pedig duplán kárhoztatva érezte magát – egyrészt amiatt, hogy hozzáment, másrészt amiatt, hogy nem tudta megmenteni a házasságát. „Ha jó keresztény lettem volna, meg tudtam volna őt változtatni” – mondta.

Én pedig jól megmondhattam volna neki: „Igen, láttad a jeleket, és mégsem vetted komolyan őket. Hagytad, hogy így bánjon veled.” Természetesen nem mondtam ki ezeket a szavakat, és nem is tenném. Nem segítettek volna Cindynek. Abban a pillanatban arra volt szüksége, hogy átöleljem és megvigasztaljam. Önmagát kárhoztatva kérdezte: „Isten meg fog nekem bocsátani?”

A Biblia világosan kijelenti, hogy Isten minden bűnt megbocsát. Cindy ismerte a Bibliát, így a kérdése nem a tudás hiányát tükrözte, hanem egy szerető gondoskodó Istenben való bizalom hiányát. Nagyon el volt keseredve, és nem volt biztos abban, hogy Isten szereti őt annyira, hogy megbocsásson neki.

Biztosítottam Cindyt, hogy Isten megbocsátott neki. Az ördög hosszú ideig sutogta neki, hogy kudarcot vallott Istennél, hogy szándékosan engedetlen volt, és most Isten haragszik rá.

Az ördög mindig meg akar állítani minket, amint van rá lehetősége. Gyakran használom a járnivaló tanuló kisbaba példáját. Nem várjuk el egy babától, hogy rögtön elkezdjen úgy járni, mint egy felnőtt. A kicsik gyakran elesnek. Néha sírnak, de azután újra felállnak. Ez egy velük született tulajdonság lehet, de gyanítom, hogy a szü-

lők biztatása is segít, amikor ezt mondják: „Meg tudod csinálni! Gyerünk, kicsim! Gyere!”

Nagyon hasonló a helyzet a szellemi világban. Mindannyian elesünk, de amikor bátorítanak, újra próbálkozunk. Ha nem biztatnak, akkor hajlamosak vagyunk lent maradni, vagy sokáig várni, mire újra felkelünk.

Soha ne becsüld alá az ördög elszántságát. Mindent megtesz, hogy elbukj, és utána olyan büntudatod legyen, hogy fel se akarj kelni. Tudja, hogy nem tud fölötted uralkodni, ha a helyes gondolatokat választod. Meg akarja akadályozni, hogy világosan láss. A csüggedésen és kárhoztatáson keresztül próbál elgáncsolni.

Hadd meséljem el neked, hogy mit tett Cindy. A Róma 8:1-2-t felírta kis papírdarabokra majd egyet tett a tükörre, egyet a monitorra, egyet pedig a kocsijának a műszerfalára. Minden alkalommal, amikor a biblia-versre néz, hangosan elismétli.

A Message angol Biblia fordítás így közli ezt a verset: „Jézus, a Messiás eljövételével, a sorsdöntő dilemma megoldódott. Azoknak, akik belépnek abba a valóságba, hogy Krisztus itt van velünk, nem kell többé az állandó, nyomasztó fekete felhő alatt élniük. Egy új erő lépett működésbe. Az élet Szelleme Krisztusban, mint egy erős szél, csodálatosan megtisztította a levegőt, és megszabadított attól, hogy az életed a bűn és halál végzetes, durva, zsarnoki uralma alatt éld.”

Szabadok vagyunk Krisztusban, és nem kell hallgatnunk az ördög vádlásaira. Csak azért, mert elbukunk – és előbb-utóbb el fogunk – még nem vagyunk csődtömegek. Csak azt jelenti, hogy egyszer egy dologban elbuktunk. Azt jelenti, hogy nem tettünk mindent helyesen. De ettől még nem vagyunk csődtömegek.

Hagyd, hogy Krisztus erős legyen a gyengeségedben; hagyd, hogy Ő legyen az erősséged a gyenge napjaidon.

Úr Jézus, a Te nevedben imádkozom győzelemért. Amikor elbukom, kérlek, Te emlékeztess arra, hogy nem csak megbocsátasz, hanem eltörlöd a büntudatot és a kárhoztatást is. Köszönöm! Ámen.

JOYCE MEYER

Senki sem téved el oly távolra, hogy ne találhatna vissza hozzád. Te nemcsak a forrás vagy, amely megtalálható, hanem olyan forrás vagy, amely maga keresi meg a szomjazót és az elveszettet.

S. KIERKEGAARD

Mindennél jobb, hogy Isten velünk van

Kérünk, Urunk: kísérj minket minden cselekedetünkben kegyelmed ajándékaival, és erősíts meg azáltal, hogy mindig mellettünk állsz, és segítesz bennünket. Minden ima, amit elmondunk, és minden tett, amit megcselekszünk belőled származzék, és benned is érjen boldog véget. Ámen

„A SZERETET MINDENEK FELETT”
JOHN WESLEY BREVIÁRIUM

Két szív egy vesével

Mátéffy Zita és Balázs boldog, hitben élő házaspár. Sok gyermeket nevelnek – szám szerint nyolcat! –, akik szépek, egészségesek.

Harmóniában, derűsen érzékelnek a megbeszélte találkozóra egy budavári kávézóba. Tizenegy évvel ezelőtt azonban Zita komoly döntést hozott: az egyik veséjét felajánlotta súlyos veseelégtelenségben szenvedő férjének. Balázs azóta élődonoros transzplantáltként él. Történetük róluk és rólunk is szól – arról, hogy mi az érték, a szeretet, az önzetlenség, a bizalom, a hit, és hogy mi tart össze és mi választhat szét párokat...

Mindenekelőtt: hogy érzi magát most, Balázs?

B.: Köszönöm, jól, hála Istennek problémamentes eset vagyok. Az élődonoros transzplantáltak egyébként a szervátültetettek között az „arisztokráciához” tartoznak, sokkal jobb eséllyel rendelkeznek, mint a többiek. Gyógyszert szedek, és persze vigyázok magamra, más dolgom nincs.

Mit szóltak ahhoz, hogy a történetükre többen is felkapták a fejüket, hogy komoly sajtófigyelem követte életüknek ezt a valójában nagyon is intim történést?

B.: Úgy éreztük, beszélnünk kell erről. Nagyon kevés az élődonoros transzplantáció hazánkban, nem sokan tudnak erről a lehetőségről. Ezért amikor Téglássy Ferenc megkeresett minket a Magyar Televízió vallási műsorától, hogy barátként végigkísérheti-e a műtétet, jó szívvel mond-

tunk rá igent, mert propagálni, népszerűsíteni szerettük volna az „ügyet”. Akkoriban évente tíz alatt volt azoknak a száma, akiknek így mentették meg az életét! Ezzel a tudással fontos szembesülni: mit csinálnék akkor, ha valamelyik rokonom ilyen helyzetbe kerülne? Ma már jóval több az ismeret e téren.

Z.: A másik, ami ehhez kapcsolódik, s ami előtt döbbenettel álltunk, hogy a vesebetegek a legszűkebb környezetük előtt is titkolják – amíg lehet – a betegségüket. Nagyon szégyellik, rejtegetik... Ezen is változtatni akartunk.

Könnyebb adni, mint kapni

Sok mindent megoszthat egymással egy házaspár – no de egy szervét...? Milyen stációkon mentek át a döntés meghozataláig? Vállalta-e valaki annak a felelősségét, hogy bármelyik irányba terelje Önöket?

B.: Talán furcsán hangzik, de Zitával tényleg megtapasztaltuk, hogy könnyebb adni, mint kapni. Ha nem ajánlják fel nekem, én nem állhatok oda valaki elé, hogy elkérjem a fél veséjét. De ha valaki vállalja, hogy odaadja, na, azt elfogadni még nehezebb – pláne, ha az ember szép, fiatal feleségéről van szó.

Kapni nehéz – mert lelkiismereti kérdés?

B.: Több hónapig tartott bennem az elfogadás folyamata. Ezt nem lehetett megspórolni, ez munka volt, amelyet el kellett végezni magamban. Aki kap, az egyrészt rászorul valamire, az valamiben gyengébb, kisebb. Ezt be kell ismerni. Másrészt valaki áldozatot hoz értem, és ezt is meg kell tudni magunknak indokolni. Zita végül egy mondatával betalált – azt mondta: „Nekem most van szükségem egy használható apára, amíg a gyerekeink kicsik, nem pedig tíz év múlva, amikor esetleg egy halott vesét kidob a gép.” Az ellenkezés akkor múlt el végleg bennem, amikor az orvosok megerősítették, hogy a műtét után is lehet még gyermekünk.

Z.: Balázs elmondta a betegsége súlyosbodásakor, hogy milyen esélyei vannak. Nekem „véletlenül” épp akkor került a kezembe egy cikk az élődonoros transzplantációról, így egyértelmű volt számomra, mit kell tennünk. Már a megismerkedésünkkel tudtam, hogy Balázs beteg, de ez nem számított, s ennél a döntésnél sem tartott vissza senki. Ellenérveket sem hoztak fel, hogy „Zita, ezt gondold még át”. Sőt az anyukám olyanira támogatott, hogy a saját veséjét is odaadta volna Balázsnak, de az övé nem felelt meg. Az enyém viszont igen... Végig mellettünk állt a

család. A Gondviselésnek tulajdonítom azt is, hogy olyan orvosokhoz kerültünk, akik a lehető legjobban foglalkoztak velünk.

Teljes ráhagyatkozás

Balázs teológus, Zita hitoktató, gyakorló katolikusok. Egy ilyen „éles helyzetben” valóban az istenhit lett a legnagyobb erőforrásuk?

Z.: Hívő családból származom, a születésemtől fogva meghatározó számomra a hit. Őszintén szólva fogalmam sincs, hogy milyen lenne nélküle élni. Az egész személyiségeimet áthatja a hitem, nem vagyok e nélkül értelmezhető.

B.: Számunkra természetes volt ez a lépés. Találkoztunk viszont olyanokkal, akiknek ez teljesen idegen volt, elképzelni sem tudták volna, hogy így tegyenek. Inkább ez gondolkodtatott el minket: mi lehet a különbség, miért vagyunk mi ennyire mások?

Balázs, arra a kérdésre akkor – és azóta – kereste-e a választ, hogy mit akart Isten tanítani Önnek, vagy Ön által ezen a betegségen keresztül?

B.: Nem volt bennem kérdés azzal kapcsolatban, hogy ez a betegség is a nagy isteni terv része, mint ahogy minden, ami engem ér. Benne van a csomagban. De mégsem így fogalmaznék, ez túl magabiztosan hangzik. Inkább úgy mondanám, hogy az egész életemet tekintve jellemzett egyfajta ráhagyatkozás. Egy olyan tapasztalat, amely abból a reflexióból táplálkozott, hogy visszanezve mindig tudtam: vezetve vagyok. Akkor tehát nyilván ebben a betegségben is velem van Isten, amikor éppen nem látom még, hogy honnan hová tartok.

Z.: Talán azért sem merült fel így bennünk, mert nem tragédiaként éljük meg ezt a helyzetet. Nem voltak végletes, végzetes mérték bennünk.

B.: A betegségem ugyan árnyékként vetült a közös életünkre, mégis mertünk így is házasságot kötni, gyermekeket vállalni – volt, aki már ezt is örültségnek tartotta, mondván, hogy csak akkor szabad belevágni, ha minden teljesen biztonságos, kiszámítható. Mi nem így gondoltuk akkor sem. Teljes biztonság nem létezik, hacsak az nem, hogy Isten a tenyerén hordoz bennünket.

A gyerekek tudják, hogy apa és anya „különleges”?

Z.: Igen, a maguk szintjén mind, még a háromévesünk is korrektül el tudja mondani a saját nyelvén, hogy mi történt. (nevet)

B.: Ez része a családi legendáriumunknak. Nem ünnepeljük meg külön, de megemlékezünk július 5-ről.

Gazdagon megajándékozva

Ez az adás-elfogadás örökre összeköti Önöket, de vajon megóv-e a kis, bántó, hétköznapi, a házasságot próbára tevő nehézségektől, veszekedésektől, a napi gondoktól?

Z.: Kívülről mindig romantikusabbnak tűnik a történetünk. Pedig volt benne fájdalom is – kizárólag fizikai –, bár tény, hogy az a néhány nap, amelyet együtt töltöttünk a kórházban, különleges élmény volt. A kisebb problémákkal azonban sokkal nehezebb megküzdeni! Az, hogy ne legyek morcos, türelmetlen, sokkal embert próbálóbb, mint odaadni a vesémet! Amiatt nem válnak el emberek, hogy a társamnak vese kéne, de nem adom oda az enyémet. Amiatt viszont igen, hogy miként szól hozzám, hogy néz rám a másik... A klasszikus katasztrófák egy házasságban sokkal, de sokkal gyötrelmesebbek! Mi megküzdöttük, megküzdjük ezeket – ebből a szempontból cseppet sem rózsaszín az életünk. Nem vagyunk különbek senkinél, nem óv meg Isten ezektől, nem jutalmaz amiatt, mondván, hogy „ügyesek voltatok a vesedologban, cserébe nem lesz problémátok”. Nem, ugyanúgy van morcoskodás, megküzdjük a harcainkat, mint mindenki más.

B.: Többen azt gondolták, hogy Zitának ez a gesztusa permanens rózsaszín idillt hozott létre köztünk – ez így nem igaz. Egy idő után ugyan is sajnos minden természetessé válik. Fontos az is, hogy kívülről is lássuk magunkat! Annak, aki nagyon nagy ajándékokat kap Istentől, ezt néha meg kell látnia, különben azt hiszi, „jár” neki, hogy Isten minden jóval elhalmozza – és elfelejt hálát adni, mert nincs tudatában annak, hogy mi je is van.

Z.: Persze stabil családi mintát kaptunk otthonról, ez sokat ad ahhoz, hogyan működünk együtt. A közösségünk – a Mátyás-templom plébániája – szintén nagyon komoly lelki háttérrel ad: a műtét alatt és utána is folyamatosan egy imahálóba vontak bennünket. Segítünk egymásnak, amiben tudunk.

Igaz az a vélekedés, hogy egy ilyen műtét kicsit meg is változtatja az embert? Más tulajdonságok jelennek meg, és válnak dominánssá például?

B.: Tízéves lassú romlás után egyszer csak kirobbanó formában, egészségesen szálltam le a műtőasztalról. Meg kellett tanulnom, hogy ki az, aki én vagyok, és mi az, ami a testi diszpozícióból adódik. Az alaptulajdonságaim persze megmaradtak. Visszahúzódó ember vagyok, ez nem

változott, de érdekes (hit)tapasztalat volt, hogy mennyire befolyásolja a test, amelyben élünk, a tisztán lelki dolgokat. Úgy tudnám megfogalmazni: az életemben a megajándékozottság tudata vált állandóvá. Gazdag emberek vagyunk, a valós anyagi helyzetünktől függetlenül.

Zita, milyen volt Balázs a műtét előtt, és milyen most?

Z.: Pont jó. És régen is pont jó volt. (nevet)

STIFNER-KÖHÁTI DOROTTYA - FAMILY 2016/3.

Házasság hete

Házastársak imája

Uram, segíts nekünk,
hogy mindig emlékezzünk arra a napra
amikor megismerkedtünk,
és megszerettük egymást.
Segíts mindig meglátni
a jót a társamban,
és segíts, hogy közösen tudjuk
megoldani gondjainkat.
Segíts kimondani
egymás iránti érzéseinket,
és tudjunk bocsánatot kérni egymástól.
Uram, kezedbe adjuk házasságunkat...
Ámen

Hozzá menj először

Tegyük fel, hogy beugranék hozzád egy nap: „Szia! Pár nappal ezelőtt a feleségem epres sütit sütött. Hihetetlenül finom lett! Ma, amikor az utolsó szeletet majszoltam eszembe jutottál, és hoztam egy kis darabot, hogy meg tudd kóstolni.”

Hogy éreznéd magad?

Most pedig nézzük meg a történetet egy kicsit másképp: „Szia! Hoztam neked sütit. A feleségem pár perce vette ki a sütőből, még finom

meleg. Siettem hozzád, ahogy csak tudtam. Az egész a tiéd (de ha akarod, megkínálhatsz).”

Hogy éreznéd magad?

Isten az egész tortát neked adja. Nem csak morzsákat és maradékokat. A lehető legjobbját adta neked.

Mivel ezek az év első napjai, adja magát, hogy szót ejtsünk az „első” témájáról.

Isten volt az első. Ő lépett először: *„Isten előbb szeretett bennünket, ezért tudunk mi is másokat szeretni Isten szeretetével”* (1 János 4:19).

Isten tette meg az első lépést. Semmi jót nem tettünk és nem tudunk tenni, amit ne Isten munkált volna ki bennünk. De nem csak Ő volt az, aki az első lépést megtette, hanem még az Elsőszülött Fiát is odaadta. A Biblia azt mondja Jézusról, hogy Ő az *„elsőszülött a sok testvér között Isten nagy családjában”* (Róma 8:29). És mit tett Isten az Ő Elsőszülöttjével? Elküldte Őt áldozatként. Nem apostolok, angyalok, próféták vagy prédikátorok által váltott meg minket. A legjobbját adta. A legnagyobb ajánlékát.

Isten még tovább ment. Nekünk adta a „Lélek első zsengejét” (Róma 8:23). A szeretet, az öröm, a békesség és a Szent Lélek minden gyümölcse a miénk, mert Isten nem a maradékot adja, hanem az első zsenget. Ez a kóstoló abból, ami a mennyben ránk vár.

Isten nekünk adta az Elsőszülöttjét és a Szent Lélek első zsengejét. A legjobbját kaptuk. Kövessük hát bátran az Ő vezetését!

Istenhez menj először a problémáiddal.

Ne próbáld földi dolgokba fojtani a bánatodat. Ne próbáld elrejtteni Előle a küzdelmeidet. Menj Jézushoz! *„Ezért azt mondom nektek: Ne aggodjatok életek miatt, hogy mit fogtok enni és inni, se testetek miatt, hogy mibe fogtok öltözködni! Hiszen nagyobb dolog életet adni, mint az ételről gondoskodni! Nagyobb dolog testet alkotni, mint ruhát készíteni!”* (Máté 6:25).

Ezután két parancsot ad Jézus: *„Figyeljétek meg az égi madarakat”* (26. vers), *„Figyeljétek meg a mezőn a vadvirágokat”* (28. vers). Isten gondoskodik a madarakról és mező virágairól, akkor

éppen rólunk ne gondoskodna? Ezért parancsolja nekünk: „*Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.*” (Máté 6:33).

Elfogadsz tőlem egy tanácsot, ami sok fejfájástól és szívfájdalomtól megkímél majd 2017-ben? Abban a pillanatban, amikor egy probléma felüti a fejét, vidd Istenhez. Mindig Hozzá menj először.

MAX LUCADO

Aliansz imahét 2017

Ez évben is megrendezésre került az Aliansz imahét, amelyen az evangéliumi „kisegyházakon” kívül (baptisták, metodisták, pünkösdiel, Apostoli és „Biblia szól” gyülekezet) részt vett a református és evangélikus gyülekezet is.

Az egyes esték témái a lutheri reformáció hangsúlyos gondolatait dolgozták fel:

Egyedül Krisztus által - az egyetlen út.

Egyedül a Szentírás által - az alap, amire építünk

Egyedül kegyelemből - az egyetlen esélyünk.

Egyedül hit által - Isten hívására válaszolva.

Egyedül hit által - Isten hívása az egész világ felé.

Egyedül kegyelemből - Isten hozzáállása a világhoz.

Egyedül a Szentírás által - Isten hangja a világban.

Az alábbiakban Lettner Gábor pünkösdi lelkész prédikációjából idézzünk néhány gondolatot, amely a Bokor utcai Baptista gyülekezetben hangzott el január 14-én.

Egyedül a Szentírás által - Isten hangja a világban

A prédikáció alapjául szolgáló igehely a Lukács 8:4-8-ban található.

„Amikor nagy sokaság gyűlt össze azok közül is, akik városról városra csatlakoztak hozzá (Jézushoz), ezt mondta nekik példázatban: „Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak. Némelyik a sziklás földre esett, és amikor kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet. Némelyik a

tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották. Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott.” Majd emelt hangon hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”

A magvető példázatát általában a szív szemszögéből ismerjük. Hogyan éri el az ember szívét Isten szava. De ma a magvetőt tenném a középpontba.

Mi az, amit tesz ez az ember?

1. Kiment. Nem a szobában vetett. (Mennyi ígét hallgatunk, megnyit élünk meg belőle? Jézus Krisztus mondja: azok a szavak, amiket mondott, azok ítélnek majd meg bennünket). Ígét hirdetni felelősség. De ígét hallgatni is! Szóval kimenni! A tanítványok kimentek, hirdették az evangéliumot, Isten pedig megerősítette jelek és csodák által.

2. Vetett, függetlenül az eredményektől. A példázat szerint a vetés helyeinek csak $\frac{1}{4}$ részén fordult termőre a vetés - „ $\frac{1}{4}$ rész volt sikeres”.

3. Nem a körülményekre tekintett. Kérdésként merülhet fel bennünk, hogy miért nem készítette elő a terepet? Miért nem volt körültekintőbb a vetés helyének megválasztásakor? Mert a példázat a tettről szól, és a szívekről, a valóságról.

Olyan (hívó) nép vagyunk, mely szócsöve kell, hogy legyen Istennek. Ha mi nem szólunk, szólhatnak majd a kövek.

Milyen kell, hogy legyen az egyház hangja:

1. A szeretet hangja. --> Kegyelmet szólni.
2. A vigasztalás hangja. --> Istennek van megoldása.
3. A bizonyság hangja. --> Elmondani, mit tett, tesz Jézus.
4. A gyógyulás hangja. --> Lelkeknek, testnek, szívnek gyógyulása.
5. A jövő prófétai hangja. --> A jó jövő, és a rossz jövő, amely attól függ, hogy elfogadjuk-e Jézust.

Szöld szeretettel Isten életet hozó szavát!

A növekedés nem a magvető feladata. Ez Istené.”

SCHAUERMANN HENRIK ÉS MÁRTI

*„Fogjuk hát meg Isten kezét, hogy tovább vezessen minket,
nehogy végül valaki elveszítse az utat, vagy önmagát.”*

A. SPINRATH

Isten vezet

Szememmel én vezetlek téged,
Amerre mégy, veled megyek.
Utat török, s nem árthat néked
Sötét völgy, vagy zordon hegyek,
Járj szárazon, vagy víz felett,
Orcáznak fénye hűn vezet.

Szememmel én vezetlek téged,
Kegyelmem is hűn támogat;
Nem engedem inogni lépted,
Bátran rám bízhatod magad,
Pusztákon át a mennybe fel
Erős karom hordoz, emel.

Szememmel én vezetlek téged,
Beváltom az ígéretet,
Ha napra nap jön, évre évek,
Ha szép napot ború követ,
Míg élted földi útja tart.
Megláthatsz színről-színre majd.

FORDÍTOTTA VARGHA GYULÁNÉ

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecs.methodista.hu> **Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!** A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Gyülekezeti szilveszter

